

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

De prima sententia illius iudicij, non permanebit spiritus meus in homine
in æternum, quia caro est: quod congruatpersonæ patris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

subleuare licet, & demonstrare, quia sedentē in throno iudicij sanctā trinitatem prädicat
litera hæc, pro magno iudicio, uidelicet ad faciendū tam terribile iudiciū sup illos gygan-
tes nimisq̄ multiplices hoies, quoz malitia et iniquitate terra repleta erat. Sententias ergo
iudicij, sententias libet hic perpendere singularum personaz san ctæ trinitatis.

¶ **De prima sententia illius iudicij, non permanebit spūs meus in homine in æternū quia caro est, quod congruat persone patris.** Cap. XV.

Dixitq̄ deus, Non permanebit spūs meus in homine in æternū, quia caro est.
Nimirū personæ illi, quæ dixerat (quod superius tractatū est) ecce Adam quæ
si unus ex nobis factus est, nunc ergo ne forte sumat etiam de ligno uitæ & ui-
uat in æternū, ipsi congruit dixisse, non permanebit spūs meus, id est à me fa-
ctus siue datus, in homine in æternū, deniq̄ priorem sententiā ista confirmat, & quodam
modo satis facit audientibus, quod uere sapienter & ualde utiliter obcluserit homini lignū
uitæ, ne uiueret in æternū. Ac si patenter dicat, Quid facerent homines, si uiuerent in æ-
ternū: quandoquidē propter longiusculam uitā (uerbi gratia, nongentoz aut octingens-
torum annoz) tam corrupti tamq̄ superbi sunt? Ergo (sicut tunc dixi) ne sumat de ligno
uitæ, & uiuat in æternū: ita & nunc dico, non permanebit spūs meus in homine in æternū
quia caro est, id est, quia corruptus est, immo & annos eius diminuam, ut non sit amplius
tot annoz, sed erunt anni centum, xx. annoz. ¶ Et quidē alij paucioribus annis uiixerunt
post diluuium, sed Moyses, qui scripsit hanc scripturā, huius fuit numeri quando mortu-
us est, scilicet centum, xx. annoz. Est & alia de hoc numero sententia, sed hæc potior uide-
tur. Sed nos proposito tenemur, & in huiusmodi immorari non possumus, presertim quia
alio in opere latius tractauimus. Ergo cui magis cōgruat hæc iudicij sententia, persona pa-
tris est. Nam ea quæ sequitur, nimirū personæ filij congruit, & hoc perpendere nobis dul-
ce ac delectabile est.

¶ **De secunda sententia, videns deus poenituit eum quod hominem fecisset in ter-
ra & precauens in futurum, & tactus dolore cordis intrinsecus, delebo (inquit) ho-
minem quem creauit, quod persone congruat filij.** Cap. XVI.

Videns autē deus, q̄ multa malitia hominū esset in terra, & cuncta cogitatio cor-
dis intenta esset ad malū omni tempore, poenituit eum q̄ hominem fecisset in
terra. Et precauens in futurū & tactus dolore cordis intrinsecus, delebo (inquit)
hominem quē creauit à facie terræ, ab homine usq̄ ad animantia, à reptili usq̄
ad uolucres cœli, poenitet em̄ me fecisse eos. Hæc (inquā) sententiā personæ filij magis
congruit, scilicet iudiciū facere de hominibus, quia filius hominis erat futurus, quē admo-
dum in euāgelio dicit. Et potestatem dedit ei iudiciū facere, quia filius hominis est. ¶ Nō
em̄, quia nōdum erat factus ipse filius hominis, iccirco illud de hominibus facere iudiciū,
id est, diluuium inducere, minus illi cōgruit, cum certissime futurus esset filius hominis, iā
q̄ esset opus istud corām eo, sicut scriptū est. Ecce merces eius cū eo, & opus illius corām
eo. Similiter poenitentia siue baptismus poenitentia, quo baptizandus erat in forma serui
eandem poenitentia cōsummaturus, passione & morte crucis, nōne iam tunc erat corām
illo? Et languores atq̄ dolores nostros, quos ipse portaturus erat, uulnera, quibus uulneran-
dus erat proter iniquitates nostras, attritio, qua atterēdus erat propter scelera nostra: disci-
plina & liuor siue flagella & uibices, quibus sacratissimū corpus eius secandū erat, nōne iā
tunc erant corām illo. Si propheta, cū adhuc essent futura, quasi iam præterita uidit, & hæc
oia uerbis præteriti tēporis enunciauit. Vidimus eū, cōsyderauius eū, nec reputauimus eū
languores nostros tulit, dolores nostros portauit, uulneratus est, attritus est, liuore eius sa-
nati sumus: quanto magis corām illo erant præsentia, quāuis nōdum facta. ¶ Quod ergo
dicit scriptura, poenituit eū, q̄ hominem fecisset in terra, siue hoc dictū, poenitet em̄ me fe-
cisse eos, nimirū huic personæ cōgruit, scilicet filio, & recte hanc sententiam, tanq̄ prophē-
tiam, & sic dictū, poenitet em̄ me fecisse eos, ac si diceret, poenitentiam agam usq̄ ad mortē
rem, mortē autē crucis, quia feci eos, siue, uapulo, id est, certissime uapulabo, nō ob aliā cul-
pam meā, nisi quia feci eos, quod nimirum erit retribuere mala pro bonis. Propterea delebo
eos, scilicet & nunc istos præsentia diluuiū, & omnes impios futuro per ignem iudicio.
Propterea

Duplex snia
mortis in ho-
minē, una pa-
tris, alia filij

Anni homi-
nis, CXX,

Gene. 6.

Iohan. 7.
Passio Christi
corā illo fuit
ab æterno p̄-
uisa.

Esa. 40. 62

Esa. 73

Poenitet eū fe-
cisse hominē.

Philip. 2.